

Sygn. akt. I C 445/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Połczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2015 r. w G.

sprawy

z powództwa (...)we W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 listopada 2015 r.

oddala powództwo.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...)

Sygn. akt I C 445/15

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. G. kwoty 20.095,68 zł – obejmującej należność główną w wysokości 10.553,27 zł i skapitalizowane odsetki w wysokości 9.542,31 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na uzasadnienie swojego żądania podał, że w dniu 27 lutego 2009 r. pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę bankową o numerze (...). Stwierdził też, że na skutek niewywiązywania się przez M. G. ze zobowiązania cała niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna, pozwany został wezwany do zapłaty, a następnie, umową z dnia 21 listopada 2012 r., pierwotny wierzyciel scedował przedmiotową wierzytelność na powoda. Powód wskazał też, że złożona z pozwem umowa cesji została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, a potwierdzeniem, że dochodzona w niniejszym postępowaniu wierzytelność była przedmiotem tej umowy, stanowi wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Do pozwu załączony został również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...) (...) z dnia 10 lutego 2015 r. Powód stwierdził że wyciąg ten stanowi dowód „ istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej”.

Pozwany M. G. nie zajął stanowiska w sprawie. Nie żądał też przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Uzasadniając swoje żądanie, powód powoływał się w szczególności na umowę cesji wierzytelności oraz na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, który w jego ocenie dowodzi „istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej”.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wydaje wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 1 i 2 k.p.c.).

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w sprawie stanowiska w ogóle, jednakże zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, nie pozwalając na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Wątpliwości te implikowane są w pierwszej kolejności powołaniem się przez powoda w pozwie celem uzasadnienia dochodzonego roszczenia na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

Wyciąg ten bowiem nie ma w postępowaniu cywilnym charakteru dokumentu urzędowego (art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych /tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 157 ze zm./). Tym samym, jako dokument prywatny, może być on w niniejszym postępowaniu dowodem jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Co do zasady nie może więc powód skutecznie w świetle art. 339 § 2 k.p.c. powoływać się na ten dokument celem uzasadnienia przytoczonych w pozwie okoliczności faktycznych mających uzasadniać jego żądanie. Jako dowodzone dokumentem prywatnym wystawionym przez samego powoda, twierdzenia pozwu co do tych okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości Sądu. Sąd uznał, iż dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności pozwanego wobec strony powodowej, jej wysokości i wymagalności. Jakkolwiek nie wyłącza to poddania ocenie jego materialnej mocy dowodowej w świetle pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. (...), L.), to jednak ocena skutkująca uzasadnionymi wątpliwościami co do prawdziwości przytoczonych w pozwie twierdzeń o okolicznościach faktycznych przeprowadzona została w niniejszym postępowaniu przy uwzględnieniu również innych zgromadzonych w sprawie dowodów.

W tym kontekście należy wskazać, że uzasadnione wątpliwości co do podniesionych w pozwie twierdzeń Sąd powziął również w związku powołaniem się przez powoda celem ich poparcia na umowę sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tej umowy.

Wyciąg ten, stanowiąc dokument prywatny, może stanowić co do zasady dowód jedynie tego, że podpisująca go osoba złożyła zawarte w tym dokumencie oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Nie jest zaś w żadnym razie dowodem tego, że złożoną przy pozwie umową cesji powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem (nie dowodząc nie tylko samej cesji wierzytelności, ale też jej istnienia, ani wysokości), ani by wierzytelność ta była wymagalna. Podkreślenia też wymaga, iż wśród załączników wymienionych w złożonej przy pozwie umowie sprzedaży wierzytelności nie ma mowy o jakimkolwiek załączniku elektronicznym. Co przy tym istotne, w złożonej przy pozwie umowie sprzedaży wierzytelności brak jest odwołania do umowy bankowej, którą pozwany M. G. miał zawrzeć z poprzednim wierzycielem. Umowy takiej brak jest też w aktach sprawy.

Dowodu istnienia dochodzonej pozwem wierzytelności nie stanowi też samo oświadczenie cedenta w umowie sprzedaży wierzytelności, iż będące przedmiotem umowy wierzytelności istnieją i są wymagalne.

Ponadto powód nie wykazał umocowania osób podpisujących umowę sprzedaży wierzytelności do działania w imieniu zawierających ją podmiotów. Okoliczność ta jedynie pogłębia uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń

o nabyciu przez powoda wierzytelności dochodzonej pozwem, skoro nie udowodnił on, by na podstawie tej umowy nabył w ogóle jakiegokolwiek wierzytelności.

Powód nie przedstawił też żadnego dokumentu pozwalającego na ustalenie, według jakich stóp procentowych naliczone zostały dochodzone pozwem skapitalizowane odsetki. Uwadze Sądu nie uszedł też fakt, że wysokość odsetek skapitalizowanych dochodzonych pozwem w kwocie 9.542,31 zł jest wyższa aniżeli wysokość odsetek wskazanych w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji (kwota 6.566,26 zł).

W konsekwencji, jako że na uzasadnienie podniesionych w pozwie twierdzeń o okolicznościach faktycznych powód powołał wyłącznie wystawione przez siebie dokumenty nie pozwalające na ustalenie istnienia i przysługiwania jemu wierzytelności dochodzonej pozwem, ani też jej wymagalności i wysokości, Sąd, w oparciu o treść art. 339 § 2 k.p.c. art. 6 k.c. a contrario, wyrokiem zaocznym powództwo oddalił. Koszty procesu, w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) ponosi powód.

G.(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G.,(...)

(...)